
Home de Vitruvi

Autor:

Data de publicació: 02-02-2021

En una revelació d'investigació com l'origen de zero o la sèrie Fibonacci de l'Índia, l'erudit d'Oxford Ashish Jaiswal en el seu llibre 'Fluid', ha proposat que el cèlebre dibuix 'L'home de Vitruvi' de Leonardo Da Vinci pugui tenir les seves arrels a l'Índia.

La cèlebre obra de Da Vinci sobre les dimensions de la forma humana, 'L'home vitruvià' creada al voltant de 1490, és una bella convergència de coneixements artístics, científics i matemàtics. Des de 1822, l'home de vitruvi forma part de la col·lecció permanent de la Gallerie dell'Accademia a Venècia, Itàlia. Es considera 'inestimable'.

El mateix Da Vinci acredita l'arquitecte i enginyer romà del segle I aC Marc Vitruvi Pollio, com el primer exponent d'aquesta idea, en el seu llibre del segle XIII-30 aC, De Architectura- en el capítol Temples i el Cos Humà. Curiosament, d'aproximadament 22 mesures assenyalades per Vitruvi, Da Vinci n'utilitza menys de la meitat, interpretant les mesures restants.

Però aquí trobem el gir de la qüestió. Segons l'autor Ashish, Vishudharmottaram Puranam - el text indi antic no tan conegut conté, per primera vegada, extenses mesures del cos humà perfectament proporcionat. I malgrat que els escriptors occidentals ho han conegut, mai li han donat el degut crèdit.

L'autor Amish Tripathi diu: " Crec que una de les desgràcies de l'educació índia és que no està arrelada en les nostres pròpies tradicions.

Hi ha molts textos científics de l'antiga Índia que no han estat estudiats per nosaltres. Fins i tot les arts van ser estudiades pels nostres avantpassats a través d'una perspectiva matemàtica i científica. Un exemple d'una associació perfecta de l'art i la ciència. Ashish ha fet un pas important per abordar el problema del desconeixement dels nostres textos antics a través del seu llibre, basat en el coneixement del Vishnudharmottaram Puranam.

Ashish explica, "Em sembla sorprenent que ningú hagi establert prèviament la connexió entre la forma humana perfectament proporcionada en Vishudharmottaram Puranam i L'home vitruvià de Da Vinci. De fet, la cèlebre historiadora de l'art Stella Kramrisch, que va traduir el Vishnudharmottaram el 1928 i que ha de ser conscient de l'home vitruvià no reconeix la profunditat en què s'han explicat les proporcions del cos humà en el text antic".

En el Vishudharmottaram Puranam, la veu de l'escriptor és la de Rishi Markandeya que explica al rei Vajra com crear una representació perfecta de déu i deesses. Les precisions matemàtiques amb què s'expliquen les proporcions del cos humà per Rishi Markandeya a Vishudharmottaram són molt sofisticades que les de Vitruvi a Des Architectura.

És cert que amb prou feines hi ha consciència d'aquesta enciclopèdia com el purà en el domini públic.

Rishi Markandeya utilitza l'amplada d'un sol dit com una unitat de mesura estàndard per mesurar el cos humà; a diferència de Vitruvi, que utilitza en gran mesura la longitud del cap. La importància d'això és que Rishi Markandeya és capaç de donar mesures de parts del cos més petites (per exemple, Rishi Markandeya assenyalava que la longitud de la dent davantera d'un ésser humà perfectament proporcional és de mig dit d'ample). "Aquest és un descobriment perdut molt de temps que s'ha de treure", afegeix l'autor Ashish Jaiswal.

El salvo final potser podria ser la qüestió de gènere, especialment rellevant en el moment de la

#MeToo. Mentre que l'home vitruvià és només sobre un cos masculí, el Vishnudharmottaram Puranam, descriu cinc tipus d'homes perfectes, i cinc tipus de dones perfectes; diferents altures i proporcions.

Ashish esbossa encara més que l'acte d'acomiarar o ignorar els èxits de l'Índia també s'ha observat abans, citant com l'arquitecte de Delhi, Edwin Lutyens considerava que el "Taj Mahal era meravellós però no com obra arquitectònica".